

Jeftas datter

Dommerbogen 11,1-40

Gileaditten Jefta var en erfaren kriger. Han var søn af en skøge, og hans far hed Gilead. Men Gilead fik også sønner med sin kone, og da de blev voksne, jog de Jefta bort. De sagde til ham: »Du skal ikke have del i arven fra vores fars slægt, for du er søn af en fremmed kvinde.« Så flygtede Jefta bort fra sine brødre og slog sig ned i landet Tob, og nogle ryggesløse mænd samledes om ham og fulgte ham.

Nogen tid efter angreb ammonitterne Israel. Da ammonitterne angreb Israel, drog Gileads ældste af sted for at hente Jefta fra landet Tob. De sagde til ham: »Kom, du skal være vores anfører, så vi kan tage kampen op med ammonitterne.« Jefta sagde til dem: »Var det ikke jer, der hadede mig og jog mig bort fra min fars hus? Hvorfor kommer I så til mig, nu da I er i nød?« Gileads ældste svarede: »Det er jo derfor, vi henvender os til dig. Gå nu med os, og tag kampen op med ammonitterne. Så gør vi dig til overhoved for alle Gileads indbyggere.« Jefta sagde til dem: »Hvis I henter mig tilbage, for at jeg skal tage kampen op med ammonitterne, og Herren giver dem i min magt, så vil jeg være jeres overhoved.« Gileads ældste sagde til Jefta: »Herren skal være vidne mellem os på, at vi gør, som du har sagt!« Så gik Jefta med Gileads ældste, og folket gjorde ham til overhoved og anfører. Og Jefta gentog alle sine ord for Herrens ansigt i Mispa.

Jefta sendte bud til ammonitterkongen og sagde: »Hvad er der os imellem, siden du går til angreb på mit land?« Ammonitterkongen sagde til Jeftas sendebud: »Israelitterne tog mit land mellem Arnon og Jabbok helt til Jordan, dengang de drog op fra Egypten. Giv mig det nu godvilligt tilbage!« Jefta sendte igen bud til ammonitterkongen med den besked: »Dette siger Jefta: Israelitterne har ikke taget land fra moabitterne eller ammonitterne. De drog op fra Egypten og gik gennem ørkenen til Sivhavet, og da de kom til Kadesh, sendte de bud til Edoms konge og sagde: Lad os drage gennem dit land. Men Edoms konge ville ikke høre på dem. De sendte også bud til Moabs konge, men han ville heller ikke høre på dem. Så blev israelitterne boende i Kadesh. Da de senere drog gennem ørkenen, gik de uden om Edom og Moab. De kom til egnen øst for Moab og slog lejr på den anden side af Arnon; de kom ikke ind på Moabs område, for Arnon er grænsen til Moab. Så sendte israelitterne bud til amoritterkongen Sihon i Heshbon og sagde til ham: Lad os drage gennem dit land og komme hen, hvor vi skal. Men Sihon stolede ikke på israelitterne og lod dem ikke drage gennem sit område. Han samlede hele sin hær, og de slog lejr i Jasa og angreb israelitterne. Men Herren, Israels Gud, gav Sihon og hele hans hær i israeliternes magt; de slog dem og erobrede hele det land, amoritterne boede i. De erobrede hele amoritternes område fra Arnon til Jabbok og fra Ørkenen til Jordan. Herren, Israels Gud, drev amoritterne bort foran

sit folk Israel, og nu vil du tage deres land i besiddelse! Er det ikke sådan, at når Kemosh, din gud, fordriver nogen, så tager du deres land i besiddelse, og hver gang Herren, vor Gud, driver nogen bort foran os, så tager vi deres land i besiddelse? Er du måske bedre end Moabs konge Balak, Sippors søn? Lå han i strid med israelitterne eller gik til angreb på dem? I tre hundrede år har israelitterne boet i Heshbon med tilhørende småbyer, i Aro'er med tilhørende småbyer og i alle de byer, der ligger på Arnons bredder. Hvorfor har I ikke bemægtiget jer dem i al den tid? Det er ikke mig, der har forbrudt mig mod dig, men du har handlet ondt mod mig ved at gå til angreb på mig. Herren, dommeren, skal i dag dømme israelitter og ammonitter imellem!« Men ammonitterkongen ville ikke høre på de ord, sendebudene overbragte fra Jefta.

Da kom Herrens ånd over Jefta, og han drog gennem Gilead og Manasse og videre til Mispé i Gilead, og fra Mispé i Gilead drog han mod ammonitterne. Jefta aflagde det løfte til Herren: »Hvis du giver ammonitterne i min hånd, skal den første, der går ud af døren til mit hus og kommer mig i møde, når jeg vender hjem fra ammonitterne som sejrherre, tilhøre Herren; ham vil jeg ofre som brændoffer.«

Så drog Jefta ud til kamp mod ammonitterne. Og Herren gav dem i hans hånd. Han tilføjede dem et stort nederlag og slog dem fra Aro'er helt til Minnit og til Abel-Keramim, tyve byer. Sådan bukkede ammonitterne under for israelitterne.

Da Jefta kom hjem til sit hus i Mispa, var det hans datter, der kom ham i møde, dansende til paukens lyd. Hun var hans eneste barn, han havde ellers ingen sønner eller døtre. Da han fik øje på hende, flængede han sine klæder og sagde: »Ak, min datter! Du knuser mig, du styrter mig i ulykke. Jeg har aflagt et løfte til Herren, og jeg kan ikke tage mine ord i mig igen.« Hun sagde til ham: »Har du aflagt et løfte til Herren, far, så gør med mig, som du har lovet, nu da Herren har givet dig hævn over dine fjender, ammonitterne.« Og hun sagde: »Én ting beder jeg dig om: Giv mig en frist på to måneder, så jeg kan gå op i bjergene sammen med mine veninder og græde over, at jeg skal dø som jomfru.« Han sagde: »Gå du blot!« og han lod hende være væk i to måneder. Hun gik ud i bjergene sammen med sine veninder og græd over, at hun skulle dø som jomfru. Da de to måneder var gået, vendte hun hjem til sin far, og han gjorde med hende, som han havde givet løfte om. Hun havde aldrig været sammen med en mand.

Det blev skik i Israel, at israelitiske kvinder fire dage hvert år går ud og synger klagesange over gileaditten Jeftas datter.